

sidste Dage kommen en Rastløshed over hende, som drev hende til al Slags unyttig og utidig Beskæftigelse. Og bestandig var det Forberedelserne til Pers og hendes Englandsrejse, der opfyldte hende. For alt, hvad der laa paa den anden Side af denne „deres anden Bryllupsrejse“, som hun i Fortrolighed kaldte den, tillukkede hun saa vidt muligt sine Tanker, at ingen Angst, ingen Uro eller Bekymring skulde kaste Skygge over deres fornyede Forening. I de to stakkels korte Uger, deres Samliv kunde vare, skulde de kun leve og aande for deres Kærlighed. Dybt, dybt vilde hun slukke sin brændende Livstørst, inden Trængslernes Dage kom.

Da hun læste Telegrammet, blev hun rent instinktmæssig grebet af en angstfuld Anelse, som hun i det næste Øjeblik ikke længer forstod Grunden til. Der var jo i Virkeligheden intet som helst paafaldende i, hvad Per her havde gjort. Hun sagde til sig selv, at det jo dog kun var naturligt og kønt, naar han havde villet vise sin Moder den sidste Ære. Om et Par Dage vilde hun have ham her tilbage.

Alligevel, — da hun for anden Gang læste Telegrammet, greb Frygten hende igen. Og for hver Gang hun paany gennemsaae hans knappe Meddelelse, syntes hun at kunne læse mere ud af den. De tyve Ord fremkaldte efterhaanden lige saa mange Spørgsmaal hos hende. Hvornaar kunde han være kommen paa den Tanke? Han havde jo den foregaaende Dag ikke nævnet det mindste derom. Havde han maaske talt med nogen af sin Familje? Og hvorfor havde han da først telegraferet i sidste Øjeblik? Hvorfor var han rejst uden Afsked? —

Hun blev siddende med Haanden under Kinden og Telegrammet i sit Skød. Det var begyndt at mørkne; og Skumringen, der groede ud af det lille Kammers mange Kroge, gjorde sit til at kaste en bestandig tungere og mere truende Alvor ind i hendes anelsesfyldte Stemning.

Hun tænkte paa, hvor meget han trods alle hendes Bønner om Aabenhed og Tillid endnu stadig hemmeligholdt for hende; hvor lidt hun til Tider vidste om, hvad han foretog sig, hvad han tænkte paa, hvad der optog ham, — og hun maatte spørge sig selv, om det nogensinde vilde lykkes hende at overvinde dette skjulte, tillukkede og troløse i hans Karakter, der voldte hende saa megen Pine.

— — Nede i Havesalen gik det paa samme Tid muntert